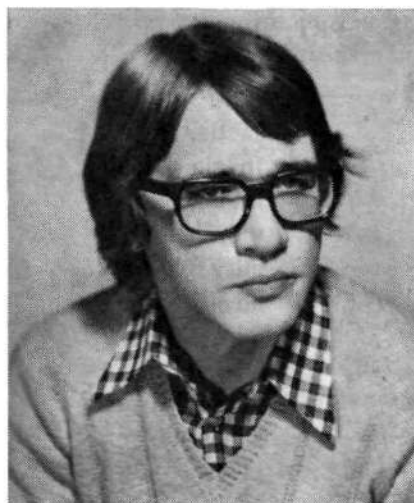

SMRT Če imaš priložnost
videti,
kako umre
dan
ali trava,
te ni ničesar več strah.
Dan odide za zmeraj
in je vsakokrat
spet dan.
Vsak dan.
Trava odide za zmeraj
in je vsakokrat
spet.
Veliko se jih rodi,
malo nas umre.
Nekateri nikoli,
spet drugi pogosto.
Marsikdo
umre
vsak dan.

Vladimir
Memon

**Solze ritmov
z biserom ljubezni
ali — veselja laboratorij**

Kot iz kamna
se obroč puščav
pogrezne v tihi tek
potoka

Nemirni stih tržejo oblike s trav
 In perejo meso
 z votline tihega otoka

&

Besede trepetajo v breze
 vladarjevih noči
 Kot steze bi obdane z vetrom
 zaprl v mah oči

&

In kličejo vame odznotraj v norosti
 ko ljubijo moje besneče telo —
 ej mlade ženske
 kot blago svetinjo zaprto v mesó
 grizljam vaše séske
 Ki vžigajo slast gorečih strasti
 kipeče skrunitve veselih noči ...
 in ližejo mrtve kristale

&

Kadar črkujem na veter
 ne pôjem breznebnih središč
 ne rose ne glin
 iz koncev
 jeklenih modelov žarišč
 Iz starih pepelnikov v glavi
 vstajajo bobni topov
 ki z bliščem na speči dobri
 zatrobijo uro strahov

&

Ko prvič zamahnem
 se mesto ustrelí
 ko drugič zamahnem
 ječijo okovi —

oj lačni sokovi zaljubljenih bralcev
 le kam bi z močjo ki vedróst mi kratijo
 le kaj z oblastjó ki vam daje modrost?

&

Kakor naraščanje
 kakor grmenje
 vstaja iz oblakov obris
 novih svetov
 Bogovi odeti v skrivnostno šumenje
 kričeče zelenih tokóv
 prihajajo k meni s semenom na roki
 s sovraštvom brezplodnih vetróv
 v zlobni duši
 kjer sladko grozi
 ob žalostni ruši
 hripávo hlepénje sokóv

&

Kaj brême odraslih hčera na teh plečih
 gorečih kot greh prezgodnje krvi?
 Kaj krnjena slava stanu v morju spečih
 iz vročih odhodov željá in moči?
 Kot klic brez vrnitve zaupane toku
 presrečne usmrtitve gorjá
 gre piš moje misli ponižno ob boku
 mogočne sklenitve sveta
 In rajamo v bučnih gozdovih ob petju
 skrivnih lir prepetih na tiho drevo
 s pregrehami čiste vesti ob vzetju
 oblačimo vedri nemir na nebo

&

Hej vedra roka mojstra
 obrni čar besed
 naj krepke ritme rojstva
 ponese veter v širni svet

Le kaj bi še jokáli
 če z lepimi vokali
 bi nežne dame krcali
 po gibkem vzgibu drobnih nog
 Veselja prve prireditve
 ne zmotil bi jeklen vihar
 ob petju groze odstavitve
 zaplesal ples bi novi žar

&

Brat moj, prijatelj —
 kam so odtekle moči
 strmih otokov molitve
 v správi med nebom in zemljo krepitve
 najinih bežnih poti?
 So mar med gluhe noči
 se priplazile sence v potokih
 da lepijo peno oblastnih strasti
 pod steze svetišča v oskrunjenih lokih?
 So mar nedokončane besede
 poganjane v žalostnih ritmih strahu
 kričé se izvile iz zasede
 prek pustega polja gospostva prahu?
 Vidim, težko bolečino v prsih
 rodi pokopani nemir
 v peščeno zatilje povabljenih svatov
 da z najino staro tovarno oštir
 v dlaneh šteje strani za prepír
 skrivnostno zalučanih bratov . . . oj bratov

&

Zdrobil si mi tilnik
 nasilnik — odnehaj
 zavrži izdajski bokal
 v portal molitve ga silne upeháj
 da z vračanjem konca začetek v pohodu
 z odhodom na vzhodu
 kaznujem vokal

Brat moj, odnehaj
 pozabim na greh izpolnitve
 če zmiješ ga vroče
 z dolgà krvavitve
 iz trdo zasekanih ran

&

Za srečo za čast in za prošnje
 za belo slepilo izvir
 za male norčije za mošnje
 za ljubic deželo prepir

&

Vragolije

&

Kaj se rojeva z vejevjem?
 Kaj se togôti z oblaki?
 Kaj se pripelje s prigidami?
 Kaj se odpelje s silaki?
 Glej kako polje žari
 od zóba ugrizov ženski mílega sonca
 in boli — oj kako boli
 Glej kako trava hlapí
 pod koraki razlitega morja brez konca
 in šumi — oj kako šumi
 Glej kako gora buči
 v kletvi strahu iz krvi nebeškega bonca
 in ječi
 Oh kako čar skrivni obokov gorí
 žar moje rdeče lokomotive
 in kako kriči — oj
 kakor sneg v železni rosi
 žalni prah
 puhti — in kako strmí